

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **M. S. B.**, nar. X,
st. přísl. X
t. č. bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 8. 7. 2019, č. j. OAM-1088/ZA-ZA11-ZA17-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, č. j. OAM-1088/ZA-ZA11-ZA17-2018, **se z ru š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal dne 18. 12. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále též „ČR“). Z údajů poskytnutých

k žádosti

a pohovoru ze dne 28. 12. 2018 a doplňujícího pohovoru ze dne 11. 4. 2019 vyplývají následující skutečnosti.

3. Žalobce se narodil ve městě X, v okrese Dicle na území Turecké republiky. Cestovní doklad nemá, sebral mu jej převaděč dne 5. 8. 2018 po příjezdu do České republiky. Je Kurd, domluví se turecky, kurdsy a jazykem zaza. Nemá žádné náboženské vyznání. Do roku 2013 byl členem komunistické strany, kterou opustil po změně názorů na situaci v Turecku, po roce 2013 byl sympatizantem strany HDP. Je svobodný a bezdětný. Naposledy žil v kraji X, v průběhu svého života dále pracoval v Yalova a studoval v Tunceli. Z Turecka vycestoval leteckou linkou Istanbul – Praha, do Prahy přiletěl 5. 8. 2018. Vyřízení víza a vycestování z Turecka bylo bezproblémové. Podruhé do České republiky docestoval ze Spolkové republiky Německo dne 18. 12. 2018, v Německu strávil pět měsíců. Do Německa směřoval, neboť věděl, že je to demokratická země a žije tam spousta jeho přátel a rodina jeho přítelkyně. K důvodům podání žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že v Turecku na něj byl vydán zatykač z politických důvodů. Neexistuje tam svoboda slova a stát vytváří nátlak na lidi, kteří se proti tomu postaví. Je proti tamnímu politickému zřízení, byl asi třikrát nebo čtyřikrát před soudem. Od roku 2011 studoval na univerzitě. V roce 2012 začal pracovat pro komunistickou stranu. V roce 2013 byl odsouzen k peněžitě pokutě za vyvěšování letáků, v roce 2016 dostal nepodmíněný trest za vyvěšování plakátů. Během let 2013 – 2015 se účastnil různých demonstrací, několikrát byl v davu, který byl rozehnán policií. Byla u něj provedena i domovní prohlídka, byl kontrolován při cestě z práce, kontrol od policie zažil mnoho. Policie také telefonovala rodičům žalobce a varovala je, aby jejich syn nechodil na demonstrace. V Yalova pracoval ve společnosti, kde pracovali převážně jen Turci, jako Kurd byl slovně napadán a urážen. V roce 2016 byl odsouzen k nepodmíněnému trestu celkem 3 roky a 9 měsíců za vystupování na sociálních sítích a za potyčku s ochrankou univerzity, neboť po škole vylepoval plakáty. K zahájení trestního řízení došlo po rvačce žalobce s ochrankou univerzity, kde žalobce rozvěšoval plakáty a hanopisy proti děkanovi. Nepodmíněný trest dostal také proto, že byl stále v podmínce za trest z roku 2013, rozhodnutí ale stále není pravomocné, nyní jej řeší odvolací soud. Pro tento trest se žalobce bojí vrátit do vlasti. Byl členem skupiny Hendek Süreci, která bojuje proti státnímu zřízení. Pro stranu HDP žádnou činnost nedělal, pouze s ní sympatizoval. Byl fyzicky napaden při zadržení policií, která mu nabídla spolupráci, kterou ale odmítl. Mnohokrát také zažil to, že jej policie při kontrole na ulici slovně nebo fyzicky napadla. Články, které zveřejňoval na sociálních sítích, souvisely s oblastí Diyarbakir, občanské revolty, bojů s armádou, které tam probíhaly, a články o soužití Kurdů s většinovým obyvatelstvem. Žalobce dále uvedl, že nevykonával povinnou vojenskou službu, protože měl vyřízeny zákonné odklady pro studium. Když mu odklad vypršel, rozhodl se jako Kurd do armády nenastoupit.
4. Dle žalovaného bylo v průběhu správního řízení objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobce vyhnout se možným následkům soudního řízení, které je s ním v Turecku vedeno.
5. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědí, jím doložených materiálů a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Konkrétně vycházel

z Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, září 2018, Informace OAMP, Turecko – Kurdové, květen 2018, ze dne 9. 5. 2018, Zpráva ČTK, Volební komise potvrdila vítězství opozice v Ankaře, ze dne 8. 4. 2019, Zpráva MV Velké Británie – Turecko: Kurdové, září 2018, ze dne 26. 9. 2018, Zpráva MV Velké Británie – Turecko: kurdské politické strany, srpen 2018, ze dne 19. 9. 2018, Zpráva MV Velké Británie, Turecko: Vojenská služba, září 2018, Informace Turecko – Zákon č. 1111 ze dne 21. 6. 1927, Překlad obecné části zákona o vojenské službě, listopad 2018, Informace Turecko – Zákon č. 7146 ze dne 26. 7. 2018, Novelizace zákona o vojenské službě, listopad 2018.

6. Žalovaný vyhodnotil příběh žalobce z hlediska možného pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu jako irelevantní. Žalovaný se předně zaměřil na motiv žalobce k opuštění Turecka, a to probíhající trestní řízení, které s ním bylo započato v roce 2016. Toto řízení nebylo v době rozhodování žalovaného pravomocně ukončeno. Nepravomocně byl žalobce odsouzen na 3 roky a 9 měsíců rozhodnutím ze dne 4. 7. 2018. Žalovaný vyhodnotil příběh žalobce z hlediska možného pronásledování a dospěl k závěru, že neshledává v trestních řízeních proti žalobci prvky pronásledování. Projev politické aktivity tímto způsobem může být vyhodnocen i jako vandalismus, přičemž dle žalovaného lze politické názory projevovat i kultivovanější formou než jsou hanopisy proti děkanovi nebo polepování univerzity letáky. Žalovaný dále uvažuje profil politicky stíhané osoby jako člena politické strany, který hájí své názory skrze legální postupy a přitom je mu v tom adresně bráněno. Žalovanému je však známo, že v Turecku demokratické postupy fungují a na turecké politické scéně je etablováno množství politických subjektů od levice až po krajní pravici. Co se týče trestního řízení vedeného proti žalobci od roku 2016, žalovaný v něm nevidí nic vybočujícího, co by mělo zavdat podnět k tomu, že je žalobce nějak pronásledován. Žalobce je v tomto řízení zastoupen právníkem, může se odvolávat k vyšším instancím, během trestního řízení nebyl ve vazbě, bylo mu umožněno cestovat. Co se týče šíření článků na internetu žalobcem, které je rovněž spojeno s uvedeným trestním řízením, ohledně národnostních nepokojů v lokalitě Diyarbakir, žalovaný připustil, že je mu známa citlivost tureckých bezpečnostních složek na tato témata. Z výpovědi žalobce je však patrné, že sdílením takovýchto témat se dopustil nějakého trestného činu, který odkazuje na bezpečnost státu. Turecko je zemí s 20 000 000 kurdskou komunitou a jakékoliv rasové či bojové podněcování je bezpečnostními složkami bráno vážně. Jestliže žalobce publikoval články o boji Kurdů podél turecko-syrské hranice, občanských revoltách, národnostních bojích s armádou a policií v oblasti Diyarbakiru, je zřejmé, že se dostal do rozporu s platnými tureckými zákony a žalovaný se nemůže smířit s konstatováním žalobce, že mu to bylo jedno, nebo že by zákony porušoval takto jako tak. Na doložených fotografiích je žalobce možno rozeznat, týkají se jeho aktivit pro komunistickou stranu Turecka v roce 2013 nebo ve studentské organizaci Fikir Kulüpleri Federasyonu, která v roce 2013 vznikla jako studentské hnutí pro vyjádření nepodpory prezidenta republiky. Obě uskupení v Turecku stále fungují, mají množství členů a veřejně informují o své činnosti. Uvedené fotografie tak žalovaný považuje za potvrzení minulosti žalobce, nevidí v nich však nic, co by podpořilo tvrzení žalobce o politickém zatykači. I přes politické změny vyhodnotil žalovaný, že Turecko je státem, kde funguje státní správa, soudní soustava, demokratický mechanismus a politické názory se dají prosazovat kultivovanou formou.

7. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se zabýval tvrzeními žalobce o kurdském etniku a jeho neochotě nastoupit na povinnou základní vojenskou službu. S tvrzením žalobce o plošném pronásledování kurdského etnika se žalovaný nemůže ztotožnit. Žalobci se jako Kurdovi dostalo vysokoškolského vzdělání, mohl se volně politicky angažovat, nebylo mu bráněno ve volbě povolání, volně cestoval po Turecku, využíval zákonných odkladů nástupu na vojenskou službu atd. Co se týče konfliktů s policií, má žalovaný za to, že jde spíše o dílčí konflikty a lapsusy, které ale nejsou programové. V Turecku je soužití tureckého a kurdského obyvatelstva jistě problematické, avšak tato problematičnost nedosahuje rozměru pronásledování či hrozeb vážné újmy. Etničtí Kurdové participují ve státní správě, působí v politických stránkách, zastávají i nejvyšší státní funkce, např. ministerské. Právně není Kurdům bráněno ve společenské integraci a seberealizaci. Pokud se Kurd dostane do lokálního problému z důvodu jeho etnicity, má možnost se konfliktu vyhnout přesídlením do jiné části země, nikoliv řešit svou situaci opuštěním vlasti a hledáním pomoci na území jiného státu.
8. Žalovaný se dále zabýval snahou žalobce vyhnout se povinné základní vojenské službě ve vlasti. Snaha vyhnout se nástupu do armády na povinnou základní vojenskou službu není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud se povinnost týká obecně obyvatel dané země. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností. Ani obavu žalobce, že bude vyslán bojovat do oblastí, kde se narodil a vyrůstal a ve kterých má své známé a příbuzné, nelze považovat za azylově relevantní.
9. Žalobce dle žalovaného rovněž nesplňoval důvody k udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny.
10. Při posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu vzal žalovaný v úvahu, že je žalobce dospělou, plně svéprávnou a praceschopnou osobou, která se dokáže postarat sama o sebe a vydělat si na své živobytí prací, rovněž nepostupuje žádný typ speciální léčby, který by byl vázán na území České republiky, proto u žalobce neshledal zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu.
11. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který je v Turecku zcela zrušen od roku 2004.
12. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Toto nebezpečí správní orgán nepovažuje za reálné, když samotná špatná situace v domovské zemi nestačí pro shledání existence reálného nebezpečí. Stran výše uvedeného soudního řízení s žalobcem uvádí žalovaný, že není důvod se domnívat, že by měl být žalobce po návratu do vlasti mučen nebo vystaven nelidskému zacházení, když se tomu nedělo ani v minulosti. Rozhodnutí o odsouzení žalobce v předmětném soudním řízení je nepravomocné a žalobce má dále možnost odvolat se k vyšším instancím. Řešením situace žalobce však není útěk do Německa a podání azylové žádosti. Obdobně žalovaný

odkázal na svá tvrzení ohledně kurdského etnika žalobce, Kurdové jako etnikum nejsou v Turecku vystaveni hrozbě vážné újmy.

13. K obavě žalobce z povinnosti vykonat povinnou vojenskou službu uvedl žalovaný, že podmínky jejího výkonu a tresty za její nenastoupení nejsou v Turecku vyhrazeny do podob nelidského zacházení, trestání či mučení. Výkon této občanské povinnosti není nastaven jakkoliv diskriminačně co do rasových, náboženských či jiných prvků.
14. Dále se žalovaný zabýval tím, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K tomu žalovaný uvedl, že ve většině oblastí Turecka je situace bezpečnostně stabilní (např. metropole Izmir, Antalya, Istanbul, Ankara, Bursa...). Pokud měl žalobce problémy v místě bydliště, mohl se v rámci své vlasti přestěhovat na jakékoliv místo bezpečnostně stabilní. Žalobce je schopen se aktivně postarat sám o sebe, zbylé části Turecka jsou pro něho volně dostupné a nehrozí mu navrácení do bezpečnostně problematické oblasti. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.
15. Žalovaný posléze neshledal, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce, proto mu doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14b zákona o azylu neudělil.
16. Z uvedených důvodů žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem, a proto žádost zamítl.

II. Žaloba

17. V žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný zcela nedostatečným způsobem posoudil důvody podání žádosti žalobce, a to jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu. Důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byly obavy z porušení jeho základních práv v souvislosti s jeho kurdskou národností a jeho politickými aktivitami. Žalobce pracoval pro tureckou komunistickou stranu a je na něj vydán zatykač z politických důvodů, za vylepování protirežimních plakátů. Taktéž se účastnil různých demonstrací, což doložil fotografiemi. V roce 2013 a 2016 byl odsouzen za vystupování na sociálních sítích a vylepování plakátů s politickou tematikou. Kromě toho žalobce odmítá nastoupit na povinnou vojenskou službu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrzení žalobce a jím uváděné důvody žádosti o azyl nepatřičným způsobem bagatelizuje a nepovažuje je za dostatečně azylově relevantní. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí nevěnuje kurdské národnostní menšině v Turecku a nezohledňuje individuální okolnosti případu žalobce. Žalobce měl proto za to, že žalovaný pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu.
18. Žalobce poukázal na ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 kvalifikační směrnice (tzn. definici pojmu pronásledování) a uvedl, že trestní stíhání žalobce v souvislosti s jeho politickou aktivitou v podobě vylepování plakátů či sdílení protirežimních příspěvků na sociálních sítích, přičemž došlo i k několika fyzickým potyčkám

s příslušníky policie, lze nepochybně označit za akt pronásledování, nikoliv pouze za „lapsus policie“, jak dovodil žalovaný. Žalobce se domnívá, že žalovaný v jeho případě neposuzoval situaci v kontextu problematického postavení kurdské menšiny v Turecku a jeho trestní stíhání zcela bagatelizuje a tvrdí, že pravým důvodem trestního stíhání nebyly politické aktivity, ale pouze vandalismus. Žalobce se domnívá, že žalovaný chybně zúžil pojem polického pronásledování pouze na profil stíhané osoby jako státníka, člena politické strany, který své názory prosazuje pouze legální cestou, např. kandidaturou do funkcí. Toto však dle žalobce nemůže být jediným způsobem uplatňování politických práv, naroveň je postavená celá řada dalších projevů, jako demonstrace, projevy názorů na sociálních sítích, psaní článků do novin, vylepování plakátů a jiné. Tento pojem nelze tedy zúžit pouze na kandidaturu do státních funkcí a pouze podle toho posuzovat politicky pronásledované osoby.

19. V tomto ohledu poté žalobce poukázal na čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice. Bylo povinností žalovaného náležitě zohlednit tvrzení žalobce o jeho trestním stíhání ve vztahu k existenci odůvodněné obavy z pronásledování, což však neučinil, v důsledku čehož porušil svou povinnost přihlídnout ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Žalovaný výpověď žalobce neoznačil za nepravdivou a ani neuvádí konkrétní okolnosti, jak by bylo možno k takovému závěru dojít. K tomu odkázal také na zprávu US Department of State z března 2017, podle níž jsou antiteroristické zákony hodně využívány proti Kurdům.
20. K obecné situaci Kurdů v Turecku žalobce uvedl, že tato je komplikovanější, neboť na Kurdy je často nahlíženo jako na teroristy a je jim často prisuzováno protiturecké politické přesvědčení. Žalovaný tuto situaci nepřiměřeně zjednodušil, pokud poukázal na participaci Kurdů ve státní správě, když odkázal na události 30 let staré. Prezident Erdogan se snaží právě v důsledku pokusu o převrat zbavit Kurdů působících ve státních strukturách.
21. Dle žalobce rovněž svědčilo obecné a paušalizující hodnocení žalovaného stran odmítání žalobce nastoupit na vojenskou službu o tom, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ve vztahu k možnému udělení mezinárodní ochrany z důvodu vyhýbání se vojenské službě. Žalobce souhlasil, že povolání do armády ještě samo o sobě nepředstavuje relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany, nicméně v určitých případech tomu tak být může (k tomu odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, sp. zn. 5 Azs 18/2008). Žalovaný se měl obavou žalobce mnohem podrobněji zabývat a posoudit jednak otázku, jaký trest by žalobci mohl v případě nenastoupení do armády hrozit a zda tento trest není nepřiměřený, jakož i otázku, zda by případný výkon vojenské služby nemohl zahrnovat podílení se na páchání válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti. V jihovýchodních částech území Turecka v blízkosti hranice se Sýrií v současné době dochází k ozbrojeným střetům mezi tureckou armádou a kurdskými milicemi. Pokud by byl žalobce povolán do bojů, byl by tak fakticky nucen bojovat proti lidem vlastní národnosti, kteří bojují za autonomii žalobcova státu (Kurdistan), který není oficiálně uznáván. Ačkoliv tedy obecná branná povinnost dopadá nediskriminačním způsobem na veškeré bojeschopné obyvatelstvo, v případě žalobce jakožto osoby kurdské národnosti, má povolání do armády zcela jiný rozměr a může u něj vyvolávat zcela legitimní odpor vůči povinnosti bojovat proti „svým lidem“. Turecko však dle dostupných informací neumožňuje odmítnout výkon vojenské služby

z důvodu výhrady svědomí. Pokud jde o výhradu svědomí ve vztahu k výkonu vojenské služby, Evropský soud pro lidská práva ve věci Savda proti Turecku shledal porušení čl. 3,

čl. 9 a čl. 6 odst. 1, přičemž opakovaně zdůraznil, že platný systém vojenské služby v Turecku nepovoluje žádné výjimky z výkonu vojenské služby na základě svědomí a může vyústit v přísné a opakované trestní sankce, uložené těm, kteří odmítli službu nastoupit. Žalobce dále odkázal na zprávu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z března 2018, dokumentující případy porušování lidských práv příslušníky turecké armády.

22. Žalobce poukázal na to, že bylo rozhodnuto o znovuzavedení monitorovacího procesu Turecka v důsledku nedodržování lidských práv, a to až do doby, než bude problém vyřešen uspokojivým způsobem (srov. prohlášení o dočasném odstoupení od některých závazků vyplývajících z Evropské úmluvy o lidských právech a některých článků Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). V rámci bojů na jihovýchodě země jsou dokumentovány případy, kdy dochází ze strany příslušníků turecké armády k závažnému porušování lidských práv civilního obyvatelstva náležícího ke kurdské menšině. Pro žalobce je tak celkově neslučitelné s jeho morálním přesvědčením se takových bojů účastnit. Žalobci tak hrozí potrestání za dezerci, jež zahrnuje potrestání za implicitní sympatie vůči kurdským separatistům. Neochota žalobce nastoupit do turecké armády a jeho uprchnutí do zahraničí by mohlo být po jeho návratu vnímáno jako projev politického názoru – sympatií ke kurdským separatistům a straně PKK. Žalovaný měl proto žádost žalobce posuzovat i ve světle přisuzovaného politického názoru. Žalobce zdůraznil, že podmínky trestání dezerce nebyly žalovaným blíže zkoumány, když si žalovaný v tomto směru neobstaral žádné relevantní informace.
23. Žalobce dále žalovanému předložil řadu důkazů a zpráv podporujících jeho tvrzení, přičemž se domnívá, že žalovaný pochybil, když si neobstaral překlad všech dokumentů, ani se k nim nijak nevyjádřil ve svém rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí není zcela jednoznačné, kterými důkazy se žalovaný řídil, a nedostatečně se vypořádal s tím, že neprovedl všechny navržené materiály, které mohly osvětlit a najisto postavit, z jakých důvodů je proti němu vedeno trestní stíhání v Turecku a potvrdit jeho tvrzení, že trestní stíhání je vedeno z azylově relevantních důvodů.
24. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

25. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Žalobce pouze opakuje a rozšiřuje svá skutková tvrzení učiněná v průběhu správního řízení, vykládá příslušná ustanovení zákona či pojmů z oblasti azylové problematiky vedené snahou co nejvíce přiblížit jejich požadovaný význam azylovému příběhu žalobce. Podaná žaloba je vystavěna na dezinterpretaci závěrů učiněných žalovaným v napadeném rozhodnutí.
26. Žalovaný dále uvedl, že veškerými žalobcem uvedenými skutečnostmi se podrobně zabýval. Velmi podrobně se vypořádal nejen s hodnocením trestné činnosti žalobce, za kterou byl podle svých slov podmíněně odsouzen v roce 2013, ale i tou skutečností, proč nepodmíněné odsouzení za následující činnost žalobce spočívající ve vylepování

plakátů a hanopisů proti děkanovi na půdě fakulty spojenou se rvačkou s ochranou fakulty v roce 2016 není možné bez dalšího považovat za politicky motivovanou. Žalovaný neopomněl hodnotit ani činnost žalobce spočívající v psaní článků na internet, ani vylepování plakátů a psaní hanopisů na děkana fakulty.

27. K obavě žalobce z nástupu na vojnu žalovaný konstatoval, že žaloba značně překračuje mez, kde logické závěry přecházejí v závěry demagogické, např. ohledně hypotetické obavy žalobce spočívající v tom, že jako bránc se bude muset zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu. K tomu žalovaný uvádí, že žalobce žádal o odklad nástupu na vojnu, v čemž mu bylo vyhověno. Není tedy dosud ani bráncem, natož pak aby byl nucen postupovat jakékoliv boje. Ohledně neochoty žalobce nastoupit na vojnu obsahuje napadené rozhodnutí poměrně srozumitelnou pasáž, ve které žalovaný vysvětluje, proč nelze obavu žalobce považovat za azylově relevantní.
28. K žalobní námitce ohledně neprovedení navržených důkazů uvedl žalovaný, že část žalobcem navržených důkazů provedl a část z důvodu nadbytečnosti neprováděl s příslušným odůvodněním.
29. Co se týče námítky vážící se ke kurdské národnosti žalobce, žalovaný se touto otázkou zabýval a v mezích skutkových tvrzení učiněných žalobcem v průběhu pohovorů se s nimi vypořádal a hodnotil obavy žalobce i z tohoto pohledu. Ani v žalobě nelze vysledovat žádné konkrétní nebezpečí, kterému by žalobce čelil.
30. Žalovaný měl tedy za to, že v odůvodnění v logickém sledu a srozumitelně reagoval na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobce ve svém souhrnu nevedou v důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Důvody závěrů vyslovených správním orgánem jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé. Mezinárodní ochrana v žádné podobě nebyla žalobci udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy či pronásledování. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobcem ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení osoby žalobce riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Turecka.
31. Napadené rozhodnutí považoval žalovaný za věcně správné, zákonné, přezkoumatelné, jakož i netrpící vadami vytýkanými v žalobě. S ohledem na tuto skutečnost proto žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
32. Žalovaný se vyjádřil i k soudem provedenému dokazování rozsudkem Okresního soudu v Gaziantep, 3 Trestní kancelář ze dne 13. 10. 2020, č.j. 2018/2608. číslo rozhodnutí 2020/563. Žalovaný především uvedl, že je zřejmé, že již v době správního řízení existoval rozsudek prvostupňového soudu vydaný dne 4. 7. 2018. Žalobce však žalovanému tento rozsudek nepředložil, pouze popsal, co bylo obsahem předmětného soudního řízení. Žalovaný vzal za prokázána žalobcova tvrzení a podle jejich obsahu posoudil azylový příběh. Z obsahu žalobcem doloženého rozsudku však vyplývají zcela jiné okolnosti trestné činnosti, než které žalobce prezentoval v průběhu správního řízení. Nelze tedy uzavřít, že by žalovaný při posuzování azylového příběhu žalobce jakkoli pochybil. Žalovaný je toho názoru, že tyto nedostatky nelze zhojit v rámci

přezkumu ex nunc, neboť nejde zjevně o novou skutečnost, která by se objevila až po rozhodnutí správního orgánu.

IV. Průběh ústního jednání

33. Žalobce při jednání především uvedl obdobné skutečnosti jako v žalobě.
34. Soud při jednání provedl dokazování rozsudkem Okresního soudu v Gaziantep, 3 Trestní kancelář ze dne 13. 10. 2020, č.j. 2018/2608. číslo rozhodnutí 2020/563.
35. Žalovaný při jednání především uvedl, že o původním rozsudku jej žalobce řádně nezprávil a v průběhu správního řízení tvrdil úplně jinou trestnou činnost. Z doložené kopie rozsudku nemůže žalovaný posoudit, zda je rozsudek pravý. Pokud by žalobce žalovaného o tomto rozsudku zprávil v průběhu správního řízení, žalovaný by posoudil, nakolik je rozsudek v rozporu se základními lidskými právy a zda jde o azylově relevantní skutečnost. Pokud se rozsudek objevil až po ukončení řízení, jedná se o novou skutečnost, která by měla být posuzována v rámci nové žádosti, v jejímž rámci by správní orgán mohl řešit, zda je listina pravá, zda trest je nebo není legitimní, mohl by řešit poměry ve věznicích, pokud by měl žalobce trest vykonat, zda budou dány lidsky důstojné podmínky apod. Žalovaný dále nezjistil, zda bylo zahájeno extradiční řízení, což by mohlo svědčit o existenci rozsudku. Dle žalovaného žalobce neunesl důkazní břemeno v průběhu správního řízení, když prvostupňový rozsudek k uvedené trestné činnosti již existoval a žalobce jej v rámci řízení nedoložil. Rozhodnutí žalovaný považuje za správné a plně odrážející průběh správního řízení a skutečnosti v něm sdělené, a žádá, aby žaloba byla zamítnuta.

V. Posouzení věci krajským soudem

36. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu.
37. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání.
Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“. S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
38. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by

to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

39. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“
40. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011 – 170 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne

26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

41. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.
42. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby

námítky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

43. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co ho vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
44. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
45. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
46. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Je v něm založen protokol o pohovoru, protokol o doplňujícím pohovoru, Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, září 2018, Informace OAMP, Turecko – Kurdové, květen 2018, ze dne 9. 5. 2018, Zpráva ČTK, Volební komise potvrdila vítězství opozice v Ankaře, ze dne 8. 4. 2019, Zpráva MV Velké Británie – Turecko: Kurdové, září 2018, ze dne 26. 9. 2018, Zpráva MV Velké Británie – Turecko: kurdské politické strany, srpen 2018, ze dne 19. 9. 2018, Zpráva MV Velké Británie, Turecko: Vojenská služba, září 2018, Informace Turecko – Zákon č. 1111 ze dne 21. 6. 1927, Překlad obecné části zákona o vojenské službě, listopad 2018, Informace Turecko – Zákon č. 7146 ze dne 26. 7. 2018, Novelizace zákona o vojenské službě, listopad 2018, jakož i další podklady pro vydání rozhodnutí.
47. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
48. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
49. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se *pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo*

jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.

50. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu není postaveno najisto, že žalobce není v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
51. K politickým důvodům své žádosti žalobce uvedl, že je proti politickému zřízení v Turecku, byl asi třikrát či čtyřikrát před soudem. V roce 2013 začal pracovat pro tureckou komunistickou stranu, při demonstracích na univerzitě byl několikrát v davu, který byl rozeznán policií. Demonstrací se účastnil v letech 2013 – 2015. Dostal peněžitou pokutu za rozvěšování protirežimních plakátů, v roce 2013 byl odsouzen k peněžitě pokutě za vyvěšování letáků, v roce 2016 opět dostal nepodmíněný trest za vyvěšování plakátů. V roce 2014 u něj byla provedena domovní prohlídka, zažil různé výhrůžky, byl mnohokrát náhodně zastaven policií a kontrolován. V roce 2013 opustil komunistickou stranu, od roku 2015 sympatizoval se stranou HDP. Z napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že žalobce sociálních sítích sdílel články týkající se bojů Kurdů podél turecko-syrské hranice, občanských revolt, národnostních bojů s armádou a policií v oblasti Diyarbakiru. Na fotografiích doložených žalobcem je možno žalobce rozeznat, týkají se jeho aktivit pro komunistickou stranu Turecka v roce 2013 nebo ve studentské organizaci Fikir Kulüpleri Federasyonu, která v roce 2013 vznikla jako studentské hnutí pro vyjádření nepodpory prezidenta republiky.
52. Z žalobcem předloženého rozsudku bylo zjištěno, že žalobce byl obviněn ze spáchání trestného činu propagování teroristické organizace, za který mu byl uložen trest odnětí svobody v délce trvání 3 roky, 1 měsíc a 15 dnů, a na základě podaného odvolání byl případ znovu projednán. Žalobce přes aplikaci Twitter zveřejnil tyto příspěvky. „Kdo se chce připojit, jsem připravený přátelé, ne zradě, v řadách PKK, YPG, YPJ je pozvání proti odporu.“ „Pokud je tu správce, je tu také PKK.“ „Zajímalo by mě, co si myslí Ti, kdo budou jmenováni, ne on (vsuvka tlumočnicka možná slovem on je myšleno PKK) :))) Chtěli jste střelbu, 6-7 října ukážeme střelbu a teď ukážeme peklo.“ „Víte, že PKK bojuje proti Izraeli s palestinskou neosvobozenou armádou. tak jako bojuje proti okupující T.R.“ „Spěte v klidu. My bojujeme za Vás. Proti diktátorovi i proti smrti.

Cesta míru je mimo!!!“ V rozsudku je rovněž uvedeno, že nenávistné projevy sdílené žalobcem, které ozbrojené teroristické organizace PPK, KCK a YPG legitimují, chválí a podporují metody násilí, a vyhrožování ve formě výzev k násilí, podněcují ve formě pozvání k ozbrojenému odporu a vzpouře, nebo vytvářením nenávisti způsobem, který v lidech vytváří agresivní pocity a podněcuje prostředí vhodné pro vznik násilí. Tyto příspěvky pak nespádají do svobody projevu.

53. Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel nejen ze skutkového stavu zjištěného žalovaným ve správním řízení, ale přihlédl ve smyslu citovaného čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice též k tomu, že žalobce předložil rozsudek trestního odvolacího soudu ze dne 13. 10. 2020, který byl vydán až poté, co bylo žalovaným rozhodnuto o neudělení azylu žalobci. Jak k tomuto ustanovení judikoval Nejvyšší správní soud, i za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32).
54. Tento postup je v předmětné věci nezbytný, neboť je zřejmé, že žalobce nemohl mít uvedený rozsudek v době rozhodování žalovaného k dispozici, když trestní odvolací řízení v té době nebylo ukončeno. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že turecký právní řád dává možnost žalobci domoci se svých práv i pomocí opravných prostředků, což využil, a proto v situaci, kdy (odvolací) řízení nebylo pravomocně skončeno, nemohl žalobce předložit uvedený rozsudek v průběhu správního řízení. Je tedy nutno k této skutečnosti přihlídnout, byť v průběhu správního řízení popsal žalobce skutkové okolnosti trestného činu jinak a prvostupňový rozsudek byl vydán již před zahájením správního řízení.
55. Důsledky této změny okolností pro napadené rozhodnutí, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana, jsou nasnadě. Jedná se nepochybně o skutečnost, která může měnit náhled na situaci žalobce v Turecku, když trestný čin terorismu, za který byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, měl spočívat ve sdílení politicky orientovaných příspěvků na sociálních sítích, jimiž žalobce podporoval prokurdsky orientované politické strany a jejich aktivity.
56. Krajský soud tedy dospěl po přezkumu napadeného rozhodnutí (zejm. s ohledem na předložený rozsudek odvolacího trestního soudu a jím udělený nepodmíněný trest odnětí svobody) k závěru, že žalovaný je povinen nově vyhodnotit azylový příběh žalobce z hlediska aktuálních a relevantních informací o situaci v Turecku včetně aktuálních podmínek ve věznicích a zabývat se otázkou možného politického pronásledování žalobce (§ 2 odst. 4 zákona o azylu ve spojení s § 12 písm. a) a b) téhož zákona), jakož i rizikem vážné újmy (§ 14a odst. 2 zákona o azylu) v případě jeho návratu do vlasti.

V. Závěr a náklady řízení

57. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že jí v plném rozsahu vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil s tím, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

58. V dalším řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu obsaženým v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)
59. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci úspěšný žalobce o přiznání náhrady nákladů řízení nepožádal a krajský soud ani ze spisu nezjistil, že by mu nějaké náklady vznikly. Žalovaný byl v řízení neúspěšný. Proto krajský soud rozhodl, že se náhrada nákladů řízení nepřiznává žádnému z účastníků (výrok II.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 25. listopadu 2021

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.